

ELEGANTE ELEONORE I

Jachtwerf Mulder staat niet bekend om retrojachten. Maar de samenwerking met Theo Werner heeft geleid tot een geslaagde oefening in nostalgie. Aanschouw *Eleonore*, een elegante dame uit de hogere kringen.

Tekst Arthur van 't Hof
Fotografie Rick Arnold
Model Anouk/Max Models

Waar een HISWA te Water al niet toe kan leiden, bewijst de *Eleonore*, het jacht dat onlangs van stapel gleeed bij de Mulder-werf. Twee jaar geleden stapte er een eigenaar van een maritiem bedrijf het standje binnen van ontwerper Theo Werner. Er volgde een praatje over het scheepsmodel dat hij op zijn toonbank had staan, maar al snel bleek dat de man grotere plannen had voor een nieuw motorjacht. Een motorjacht dat wat betreft stijl zou passen bij de zogeheten autoboot uit de Tweede Wereldoorlog, die achter zijn huis lag. Werner liet er geen gras over groeien en ging direct een kijkje nemen bij het bootje, om even later aan een voorontwerp te beginnen. In dat voorontwerp kwam de puntspiegel terug die de staart van het autobootje sierde, en die ook het achterschip van de *Eleonore* kenmerkt. De *Eleonore* die op haar beurt twee jaar na de bouw van "Natie Hiera" zal pronken aan de steigers van LImuiden. Dat is de kort versie van een lang verhaal, want meestal verlopen unieke projecten niet

boven: De hijshaken in het stuurwiel verwijzen naar het bedrijf van de eigenaar

Het jacht lonkt naar tijden van weleer, toen een witte romp, een mahoniehouten dekhuis en wit dak usance waren. Van dat soort schepen, maar dan van een veel geringere lengte, bouwde Mulder er in het verleden overigens veel, onder de naam Super Favorite Kruiser. *Eleonore* vormde voor Mulder een hernieuwde kennismaking met deze stijl. Anco Kok van Mulder wijst erop dat 't het nodige werk met zich meebracht: 'De detaillering is ongekend en vroeg veel aandacht.' Hij wijst op de vlaggestok die in een speciale houder staat op een paneel, dat weer apart met hout werd beplakt. Dat moest wel, want anders sloot het niet aan bij de rand om de zithoek op het achterdek. Meest in het oog springend zijn echter de reling en sierlijst om de boot, waarmee Mulder worstelde. Een lijst goed aansluitend bevestiging op een romp die nooit "stilstaat", is nog niet zo eenvoudig. Minder opvallend, maar al even bijzonder, zijn de klampen voor de landvasten die Werner speciaal voor de *Eleonore* ontwierp en die uit een blok rvs werden gefreesd. Ze liggen ingebed in het houten potdeksel, dat halverwege de scheepslengte naar beneden duikt, daar waar een rijtje ovale patrijsspoorten ophoudt. Tel deze details bij de verchroomde ankerlieren, de luchthoppers en de naar achter gerichte antennesmast, en aan de nostalgie valt niet meer te ontkomen.

Op de Kaag, sturend langs de met riet begroeide oevers van de eilandjes in de plassen, blijkt dat de *Eleonore* best een groot schip is. Was ik altijd gewend min of meer tegen de rietkragen van de Kaag aan te kijken, nu kijk ik er overheen. Maar goed, de eierlijkheid gebiedt te zeggen dat ik deze plas tot nu toe alleen bezocht in een BM of een sloep. Vanaf dit motorjacht heeft alles plotseling een andere dimensie. Steigerpalen lijken luciferhoutjes, sloepjes papieren bootjes, zelfs de loodsen van superjachtbouwer Van Lent zijn een paar maten kleiner geworden. Toch is er niet gerekend op betaalde bemanning aan boord. 'Het is een overzichtelijk schip en de contouren van de reling zijn duidelijk vanaf de stuurdeks is er niet op berekend. De gasten stapen achter in het schip, de eigenaar heeft het voorschip voor zichzelf. Daarbinnen ligt de salon. Die is uiteraard iets verhoogd en bevindt zich boven de machinekamer. Je hebt er een uitstekend uitzicht naar buiten. Doordat de vloer van de salon niet helemaal doorloopt tot de ramen van de voorkant van het dekhuis, valt er veel licht in de keuken. Die bevindt zich

STEIGERPALEN LIJKEN LUCIFERHOUTJES, EN SLOEPEN PAPIEREN BOOTJES

een paar treetjes lager, en heeft ook nog een paar patrijsspoorten om al kookend het verloop van de vaartocht te volgen. Tegenover de keuken, aan bakboord, is er een tafel met bank, die plaats biedt aan zes personen. Direct voor de keuken bevindt zich een aparte ruimte voor de koelers en vriezers, kortom een echte proviandkast. Er tegenover aan bakboord, is een apart dagtoilet gemaakt, altijd een handige oplossing voor wie met meerdere gasten vaart en geen vreemden in zijn hut wenst. Een eigen opgangetje voert naar de eigenaarsruimte, een schuldur biedt toegang. Wie hier een rijk uitstraling verwacht heeft het mis. Zo gedetailleerd als alles bovendien is, zo onderkoeld is deze ruimte. Kale, witte wanden missen node een accent die de zakelijkheid kan doorbreken. Gek genoeg is er aansluitend wel een ruime badkamer met marmer op de vloer en hout langs de wanden.

'EIGENLIJK STAAT HET ACHTERDEK IN HET TEKEN VAN HET CABRIOVAREN'

Net als acteurs worden ontwerpers door de buitenwacht vaak getypecast. Dat wil zeggen dat ze vaak voor hetzelfde soort ontwerpen worden gevraagd. Werner bevindt zich in de niche chique retro-motorjachten, en die zijn niet alleen maar heel groot. De *Eleonore* is pas zijn vierde schip langer dan 20 meter. Een onbekende maakt hem dat niet; vrijwel iedereen herkent zijn Interclubers van Interboat of de Boarmotuser Retro (jeu Nautique 2/2008). Voor ingewijden maakte hij zijn punt met de 88-voeter *Orizzonte* en bij het noemen van die naam verschijnt er nog steeds een grote lach op Werner's gezicht: 'Voor dat schip kreeg ik letterlijk *carte blanche*. De opdracht was simpelweg: teken het mooiste schip van Nederland.' Veel van de kenmerken en details die het sierlijke uiterlijk van *Eleonore* bepalen, waren ook al op dit ontwerp terug te vinden, zoals het vrijboord dat verspringt en naar achteren

boven: Witte romp, houten opbouw, wit dak, zie Nic, een paar Hollands motorjacht onder: Een groot luik brengt licht in de salon

droger eronder en een keurig laatste voor de waspoeders ertussen. Aan bakboord ligt de hut met twee gescheiden eepersoonsbedden inclusief een Pullman voor een kind. Aan stuurboord is er een tweepersonsbed. Ook hier badkamers met donker marmer en veel hout. Op dezelfde verdieping achter een kneveldeur die alles geluidloos afsluit, ligt de machinekamer. Zoals gezegd werkt de eigenaar in de maritieme sector en dat blijkt wel uit de ruimte die de techniek hier heeft gekregen. In letterlijke zin, want je kunt bij wijze van spreken rond de motoren fietsen. Een Onan-set zorgt voor de elektriciteit, maar een groot deel van de werkracht komt toch van het hydraulische systeem. De boegschroef, de antennesmast, de lieren voor ankers, zelfs de liertes om de tender mee uit het water te takelen; ze draaien allemaal op oliekracht.

Meer letterlijk weer boven uit de machinekamer om nog een uurtje te genieten van de tocht over de Kaag terug naar Voorschoten. We halen wat verfrissingen tevoorschijn uit de wetbar die een geheel vormt met de stuurbank en constateren ter

plekke dat zwart marmer als aanrechtblad en zonlicht geen goede combinatie zijn. De temperatuur loopt op tot ongeveer zestig graden! Desalniettemin verandert het achterdek van de *Eleonore* in dat waarvoor het gemaakt is: een ruim terras op het water. En terwijl de stuurman mij nog inlicht over een aantal technische aspecten, zoals de luchtkokers voor de machinekamer, die natuurlijk een waterstofd hebben maar ook een klep die bij brand de boel automatisch afsluit, probeer ik mijn conclusies over de *Eleonore* bij elkaar te vegen. Mulder heeft een fraai ontwerp van Werner tot leven gevekt. De werf wordt jaar na jaar beter in de afwerking van luxe projecten, en dat zie je terug in dit sierlijke, elegante motorjacht. Werner heeft de romp fraaie lijnen meegegeven met, zoals hij dat zelf cryptisch omschrijft: 'glanslijnen, waarin de horizon neigens uitbreekt.' Als er vanaf de oever nogmaals bewonderende uitroepen klinken, bedenk ik dat het waarlijk een voorrecht is om te mogen genieten van een vaartocht, in het besef dat andere mensen esthetisch genoeg een beleven aan het schip dat hen passeert.